

LBRIS

We know
books

CRISTIAN FULAȘ
Saraab

LITERA
București

I

PROLEGOMENA AD ADIUTUM DELIRIUM

Sunt murdar. Jegos, cred că ăsta e cuvântul potrivit. Sunt atât de murdar, că nu am curaj să vorbesc cu oamenii obișnuiți și caut să trăiesc alături de cei ca mine. Sunt pe străzi de cinci luni, nu mă mai spăl, dinții mi se strică și îmi cad, barba nu are formă, e o mare încâlceală, mustața îmi intră în gură, am douăzeci și șase de ani și sunt chel în vârful capului și în jurul cheliei am păr relativ lung, sunt hidos, sunt un monstru, știu asta. Nu îi pot învinovăți pe oamenii care mă ocolesc pe stradă. Stau într-o bombă cu tovarășii mei la fel de murdari ca mine și un prost ridică un scaun să plece de la masa la care stăm îngrămădiți, trage puțin mai tare de spătarul din fier și în trecere mă lovește în picior. Nimic serios, doare un pic, beau o gură de vodcă și continui să admir strada care la șapte dimineața e încă pustie, nu îmi amintesc de unde am niște bani, dar uite-mă la crăsmă bând ceva de dimineață, în buzunar am ce-mi trebuie, sunt atât de praf că nimic altceva nu

contează. Eu trăiesc ca să beau și să mă droghez, restul nu mă interesează.

Beau cu băieții, nimeni nu are nimic serios de spus, hăhăim și din când în când câte unul se ridică, se duce până la baie sau până după colț, se întoarce cu privirea pierdută și sticloasă, privind către ceva ce numai el vede. Începe să mă doară piciorul, beau ca să treacă, mă duc și îmi mai iau o sticlă de vodcă și beau tăcut în colțul meu, nu reușesc să mă îmbăt, nu știu de câte zile trag continuu și sticluța de k mă așteaptă în buzunar, mă ridic și eu și plec până la baie, mă închid în cabina care pute, mă așez pe podeaua udă – știu că probabil e pișat, nu-mi pasă –, scot sticluța maronie de la piept, iau și pixul de lângă ea, trag până îl umplu, trag mai sus de dungă să fiu sigur că mă fac bine, piciorul mă doare de-mi vine să urlu și să mă tăvălesc, să zgârii, să mușc, îmi trag bluza de pe umăr și înfig acul cu sete, apăs tremurând tot, îmi vine să vomit și mă abțin, apăs și simt gâlma care se formează în mușchi, câteva minute, atât trebuie să rezist, câteva minute și nu mai e durere și nici întristare, câteva minute și mă fac bine, mă sprijin cu capul de peretele verde al veceului, îmi aprind o țigară și aștept să treacă prin mușchi și să ajungă în sânge, doi mililitri sunt numai bine, mă doare piciorul de-mi vine să scot șuriul și să îl tai dracu' de acolo, să scap de el. Fără piciorul ăsta viața e mult mai bună. Mai împlinită. Fără picior sunt mai

om, dar uite-l că trece și simt că pot să mă ridic, e în mine o putere amețită care-mi spune să mă ridic și să umblu, să las dracu' ce se întâmplă la terasa asta și să mă duc în lume, să merg până la capătul pământului și acolo să mă opresc și să admir ceva, orice. Trebuie deci să mă ridic, vocea care îmi spune asta e mai puternică, mai întreagă ca minima rațiune care-mi spune să stau dracu' potolit și să nu forțez până nu trece, de ce, sunt nemuritor și nu un picior mă oprește, să terminăm cu prostiile, nu de un picior moare el: uite pironul, stă cu el de câteva zile și nu se întâmplă nimic grav, altceva trebuie să fie, în orice caz nu un cui – cuiul e un lucru bun, nu fi prost –, toate imaginile pe care le știu preamăresc pironul înfipt în călcâi, suferința care salvează și înnobilează, în sfârșit sunt unde trebuie, sunt Dumnezeu întrupat și tot ce am de făcut e să merg: poate nu pe apă, că n-am unde, dar e bun și un bulevard. O istorie întreagă îmi spune să fac asta, mă ridic, mă clatin corespunzător, mă agăț de ușa veceului și ies pe hol, până în lume e doar un pas și eu îl fac, iată-mă, învingător în lupta aceasta, gata de mih'raj, gata să văd ceea ce e de văzut, să aud ceea ce e de auzit, să pipăi, să tac și să. Pornesc spre o lume care mă așteaptă. Îi privesc pe bețivii ăia, mi-e scârbă de ei, nu au ce căuta în binele care mă ține în brațe și mă poartă peste lume, nu-mi simt corpul, nu știu exact unde pun piciorul când fac un pas și asta îmi spune că sunt

pe drumul cel bun, altfel nu se poate, ce drum e ăla pe care știi unde te duci, pun sticla de vodcă în buzunar și o iau ușurel spre Banca Națională, apoi la dreapta spre bulevard, spre lumină. La colț mă opresc și trag o dușcă, simt lacrimi inundându-mi ochii, simt fericirea înecându-mi o voce care nu spune nimic, traversez strada și pornesc spre Muzeul Bucureștiului, spre Universitate, locul unde când, da, primul pe listă, bursă, venit din orașul mic din nord și uite că primul pe listă, cel mai deștept dintre pământeni, emoții, în fața mea e o carieră, în spate nimic, hăul din care vin, când mă îmbăt prima dată și mă duc la cursuri înțeleg că n-am ce căuta acolo, oamenii mă privesc lung, oamenii au ceva cu mine, toți au ceva cu mine, nu sunt ca ei nu sunt ca ei nu sunt ca ei și asta mă transformă în dușman, aș putea chiar acum să intru și să le spun că nu-mi pasă, că e alegerea mea să nu mai vin, să nu susțin disertația, să nu mă înscriu la nici un doctorat, să las totul și să ajung pe străzi, aș putea aș putea aș putea, mă așez pe scările de la metrou, scot sticla, mă reazem de perete și admir clădirea, nu e așa urâtă Universitatea asta, dar nici o zugrăveală nu i-ar strica. Beau. Duc mâna la piept, sticluța e acolo, e a mea, altceva nu îmi trebuie, mi-e foame, mi-e sete, o doamnă se oprește și pune o bancnotă lângă mine: verde. O ridic, râd, râd ca un dement pe scările metroului, mă tăvălesc, urlu de fericire, ce călătorie e aia în care nimeni nu îți dă

nimic, iau bancnota și o pun în buzunar, pot să-mi iau un covrig. E bun. Mă ridic și plec spre covrigărie, dar care? Iată întrebarea, care covrig e cel mai bun într-o zi ca asta? Dacă se întâmplă o tragedie și covrigul pe care îl cumpăr nu e cel mai bun din lume? Nu am măsele. Se sparg, se macină, le pierd fără să știu, din când în când dau cu limba și mai descopăr un gol, încă un dințișor lipsă, nici o pagubă, covrigul cel mai bun e-n colț la Romană și acolo pot să cinstesc ceva cu Dan, Negură întotdeauna e la locul lui, cu el pot vorbi lucruri serioase și dintr-odată mă simt om. Cobor scările, mă opresc în mijlocul pasajului și nu-mi dau seama pe care parte a bulevardului trebuie să o apuc, pornesc în zigzag, o iau la fugă ba-n stânga, ba-n dreapta, în cele din urmă inerția decide că trebuie să o iau pe lângă Inter, aaaaa, ce ar fi lumea fără urâtenia aia? O oroare incompletă. Deci, bă, fii atent: toată povestea cu Lacan oricum nu duce nicăieri, niciodată-n viața asta n-aș fi reușit să scriu o disertație despre cărțile ăluia, nici nu știu ce mama dracu' vrea, în fine. Dar bă, subiectul se poate schimba oricând. Să mori tu cu mă-ta că te apuci așa și schimbi subiectul cu trei zile-nainte și ce faci, cum scrii lucrarea în trei zile, ej bolnav? Nu. Stai, bă, că ești prost, oricum nu contează, hai la covrig. Lasă tâmpeniile, ăia nu ar scuipa pe tine, și-ar murdări scuipatul dacă, nu te-ar recunoaște, nu. Niște nasoi, bă, nu mă merită, la semaforul din spate de la Inter

trebuie să trec pe roșu, frânează ăla, iese pe geam, îi ies ochii din capu' de melc, îmi zice de mamă îi zic de tată morți sfinți morți pleacă mai departe mamă ce-mi vine să vomit, o gură de vodculiță salvează lumea, o guriță, un botic micmicmic, mă sprijin de colțul blocului și beau, iar Universitatea, unde mă-ntorc dau de ea și sunt convinși că trebuie mutată, în ziua când ajung la putere o mut, o pun pe roți ca Ceaușescu și ura și la gară, în locul ei facem o cârciumă frumoasă pentru boschetari și eu sunt președintele ei pe viață, ce departe e Romana, aș putea să iau metroul, un troleu, un autobuz, să traversez la Orizont și să iau treisutele până la Romană, de acolo până la covrigi sunt câțiva pași, deci da. Uite stația, uite gorobeții cum se uită la mine, ce-aveți, mă? Sunt murdar, da. Posibil să put. Posibil să-mi vină să mă piș și să mă piș aici, ce treabă aveți voi, uite autobuzul, salvarea, pompierii – nu, doar autobuzul pentru moment, mulțumesc, conduc eu, mă agăț de bara din ușă și mă arunc înăuntru, priviri panicate în jurul meu, nici un semn cu Interzis boschetarilor, nimic, mă clatin spre unul și se ridică speriat, mă așez pe scaunul lui – întotdeauna funcționează, e rețeta perfectă să ai loc pe scaun în autobuz –, pornim și-mi vine să vomit și urlu la ăla: Băăă, nu mai zvâcni căruța că-ți vomit pe covoru' persan, ce vă uitați, bă, așa la mine, n-ați mai văzut oameni frumoși? Admir bulevardul, acum îmi pare rău că

sunt aici, ce călătorie inițiată spre covrigărie e asta, cu autobuzul treisute de la Orizont până la Romană, cam slăbuț. Noroc că nu durează, nimic nu poate sta între mine și ostia aceasta, nici măcar semafoarele care mă privesc și mă judecă, trebuie desființate și astea când în sfârșit lumea e a mea, când vă spun tuturor ce și cum să faceți și ce e bine și ce e rău. Panaramelor, acu' vomit aci să vă stric ziua, aveți noroc că sunt băiat salon și nu mă pretez la d-astea, că altfel ce frumos aș vomita pe tine, bă, ăsta de te uiți la mine în loc să-ți vezi de-ale tale. În fine: aveți noroc că uite stația și trebuie să cobor, altfel. Dar nu, măcar: muie vouă tuturooooooraaaa și cobor, am efect, sunt bazat. Pipăi buzunarul, totul e în regulă.

Deci covrig. Deci. Deci. La stânga. Când răsare soarele în câmpie, Elis, să știi că e sfârșitul tău. Da, bă, da' nu acu, mai devreme. Și pe ulița ailaltă, aici doar ce are piciorul ăsta, e mai beat ca mine. Șchioapăt. Aaaa, păi așa spune, dom' Mefisto, așa mai vii d-acasă. Zi-i, să moară peștii tăi că nu servești un covrig cu mine. Cu mac, uite și-un rest lăsat de unul pe tejghea, să trag monezile cu covrig cu tot: așa se face avere, adunând. Dar unde se mănâncă cel mai bine aicea, la dumneavoastră în cartier? A, pe marginea trotuarului. Sau uite, pe scara aia atât de primitoare, dacă dă dracu' și mă stropește vreunul cât mănânc, îl halesc. Dar ce zic eu? Cuptor de covrigi mănânci, întreg, cu cenușă cu tot. Să nu zici dup-aia

că. Să nu. Să. Ce bun e covrigul, molfăiala absolută. Un dumnezeu știrb și șchiop servește un covrig pe o treaptă. E bun și moale, cald, pufos? Nu, nimic pufos în lume, doar colți.

E bine: voi vă uitați la mine, eu mă uit la voi. Suntem împreună, ai mei sunteți. Oamenilor. (Aici lipsește Geo să cânte Oameni, nici un chef fără muzică. Nu îmi amintesc cum îl cheamă pe cântăreț, niciodată nu-mi.) Și după covrig ce mai e? Ce zic că fac? Îi admir p-ăștia, pe frumoșiiăștia care-și întorc privirea de la mine când trec. Întrebare: dacă aș fi beat și drogat și curat și frumos mirositor, tot așa ar întoarce ei privirea de cătră mine? Serios acum: e beția o chestiune de clasă? Sau e doar mizeria? Doar jegul ne separă? De făcut o teză despre asta: Jegul. O critică postceva a capitalismului. Nu, a socialismului. Când mă fac mare o scriu și pe asta, deocamdată tot ce am de făcut e să traversez piața și iarăși se naște o imensă întrebare: pe unde? Pe unde mă doare piciorul mai puțin? Pe la Turist sau pe partea astă-laltă, pe lângă ASE? La această întrebare nu putem răspunde nici bătuți, dar ca să văd dacă Dan e la locul lui trebuie să scot ochelarii și nu știu unde sunt. Poate nici nu-i am, dar nu mă întorc după nimic, mai bine rămân chior. Oricum nu văd bine lumea asta, la ce m-ajută să văd clar? Eu sunt calea, merg pe mine, prin mine. Când dispăre efectul ketaminei nu recunosc că zic asta, că doar nu sunt prost.

Și problema, adevărata problemă e că mi-e somn. Da, brusc. Aha, trebuie să dorm acum, o juma de oră de somnic și sunt ca nou, ne'nceput, dacă visez na-soleli vă ia mama dracu' pe toți, auziți, bă? Dacă mor nu vă ia nimic.

Da: există vaga posibilitate să mor aici și acum și să scăpați. Da.

Cum și invers.

Dar aș putea de exemplu să dorm aici, chiar aici unde stau, îmi scapă sensul efortului de a merge până la Dan ca să ce? Ca să bem, ca să-mi spună iar despre noua logică pe care o inventează, ca să-l văd urlând în mijlocul străzii, făcându-vă albie de porci pe toți, făcând spume, bale, ocărându-vă până obosește și se așază pe lada lui cu lacrimi în ochi, ia o carte și măcar câteva minute refuză să admită că mai existați. Nu, niciodată nu spune sunteți, existați, dar eu trebuie să dorm, eu trebuie să pentru că și, dar cum, dar însă, hai că e bun și locul ăsta, încă o căzătură ca asta și-mi sparg capul și-mi ajunge sărăcia de picior. Uite o lacrimă: gustul ei sărat, de ce o gust, e posibil să fiu toxic, să mă otrăvesc cu mine: halal sinucidere. Aici rămân, n-am cum să ajung până la bețivul ăla, iar îmi spune părintește:

Lasă, mă, drogurile, ăstea te omoară, băutura e mai blândă măcar

și are dreptate și într-o zi trebuie să mă las și gân-dul ăsta mă ucide. Nici nu e nevoie să cad în cap,

nu trebuie să mă omoare nimeni în bătaie în crucea vreunei nopți, nu e cazul să mă calce vreo mașină pe-aici prin centru, simplul gând că într-o zi nu mai mă termină, îmi ia aerul, o țigară și gata, nani, tata, tu ești?, ia-mă de mână și ține-mă strâns, tata, nu am curaj să nu mai fiu, dar cred că e singura soluție: știu că sunt în delir, știu și-n același timp nu pot ieși de aici, nu e nici o ușă care duce în afară, în fiecare zi intru pe același coridor – uneori de mai multe ori pe zi –, în fiecare zi ajung zdrobit ca acum și mi-e dor de viață, vreau să trăiesc o zi ca amărâțiiăștia normali, vreau să mă trezesc dimineața în patul meu și să mă spăl și să mănânc ceva și să plec la un căcat de serviciu, să vorbesc cu oameni treji și să știu aproape exact ce se întâmplă cu mine, să am un fel de program, să mă cunosc cu oameni cu care se poate sta de vorbă omeneste și nu țin tot timpul cuțitul în buzunar, tata, sunt un ratat, ai dreptate, nu te uita așa la mine, nu tu ești de vină, de ce plângi? de ce-ți frământă mâinile, de ce te simți vinovat, nimic din ce vezi nu e din vina ta, sunt eu și tâmpeniile din capul meu, eu și ziua când suntem amândoi în sufragerie la Caracal și îți spun că mă droghez și fac bani din tot felul de porcării, ziua când izbucnești în plâns și te uiți în pământ și nu mai vorbești cu mine, ziua aia tata trebuie să plec

ziua aia, dar trebuie să plec, trebuie să ajung la Dan și măcar să-l salut, trebuie să văd ce e cu piciorul

ăsta care nu mă mai ajută deloc – poate dacă ajung la un spital ăia mă văd și mă internează, mă trimit cu japca la Obregia, mă fac bine, mă fac om –, trebuie să.

Mă ridic, șchioapăt, abia mă țin pe picioare, uite, dacă merg din stâlp în stâlp e mai bine, nu știu dacă dorm sau nu, să fiu al dracu' dacă-mi dau seama dacă sunt treaz sau mă visez, să fiu io al dracu' cu măculița mea dacă înțeleg ceva, Dan nu e, poate e beat și zace pe sus pe acolo, poate e mort și zace, hai la Dumitru, hai că ăsta mereu știe ce e de făcut și poate-i vine vreo idee, cât e pân' la Sfinții Voievozi, ajung eu pân' acolo? sunt în stare să merg atât, sau mă rog de vreunul pe stradă să cheme o salvare să mă ia de aici să vadă ce e cu piciorul ăsta, mamă ce mă doare, uite-l, e umflat butie în lateral, poate dacă încep să calc mai mult pe dreptul e mai ușor, dar cum să fac eu să calc mai mult pe un picior ca pe ălălalt și partea proastă e că sunt treaz, mă simt treaz lumină și de-aia mă doare, poate dacă mai operez o injecțiune lucrurile se așază altfel, poate anestezicul asta face, da-n același timp e posibil și să-mi iau vreun film urât, bag cam de multe zile, posibil s-o iau țața din nimic, posibil să nu iasă așa bine cum cred eu și atunci poate devine cazu' și chiar fac vreo criză-n mijlocu' străzii și s-alege prafu' și deseară am o combinație frumoasă, nu se face să lipsesc și oricum dacă mă mai gândesc mult la asta uite că avansează și din nimic sunt dintr-o intersecție în alta

bună dimineața lume, ce mama dracu' caut aici? Aici, unde? Semafor, câmp viran, pantofi și sandale, asfalt, burlan, între mine și zid nimic, cap proptit în tencuială, au, picioru'

parcă mă duc la Dumitru, da' cum de sunt aici și cum de nu e dimineață, de când zac, când cad, când mă ridic – nimeni nu știe să-mi răspundă dacă nici eu. Toată chestia e să ajung undeva și să mă fac bine, toată chestia e măcar să beau ceva, toată chestia e că am tot ce-mi trebuie în buzunarul de la piept și aş putea să, dar nu. Pentru că. Toată chestia e că trebuie să mă ridic de aici și să mă duc la ăla, deci uite cazinoul în stânga, sunt câțiva pași până la el, uite sticla de vodcă-n buzunar, uite și țigări, sunt bogat al dracu'. Cât de mare e picioru' și cât d-al dracu' doare. Un picuț? O picăturică pentru băiatu', cât să-mi ia durerea? Hai o guriță de vodculiță, ce gust de căcat are, zici că dorm cu capu-n. Încă un botic de. Încă un fum: domnule, n-ai voie să vomți.

nu, în nici un caz, mă scuzați.

Scările astea par extrem de periculoase, le cobor de ani de zile și întotdeauna sunt așa, dar dacă vreau să ajung la Dumitru trebuie să. Șontâc. O guriță de elixir al nemuririi cu gust de. Hai să-i zicem pișat cald pentru moment, ne mai gândim. Greu și la vale, poate mai bine-aș cădea.

deci de când mama dracu' închide și ăsta ușa cu cheia?

Dumitre, sunt rănit.

hă de ce?

cred că am ceva la picior, uite.

ăhă

bem amândoi supărați pe viață, îmi povestește ceva și nu-l înțeleg, cuvintele lui nu reușesc să se transforme în cuvinte în capul meu, ajungem totuși la concluzia că e nevoie de o salvare pe care o și cheamă

aici iar se rupe filmu', nu, nu se rupe, dispare, mă trezesc urcând scări sprijinit de doi inși, mă așază pe targă în mașină de parcă sunt din porțelan, se-nchide ușa și nu mai văd nimic în jur, fiare murdare și zdruncinături, senzația că-mi crapă capu' și fiecare denivelare din drum e pusă acolo intenționat: ca să mă omoare. Stau pe spate și mă străduiesc să nu vomit, îmi aprind o țigară-n salvare, un țipăt din mașină:

stinge bă băiatule țigara aia, aici nu se fumează,

dau din mână sictirit, ce-mi pot face, fumez liniștit și scrumez pe podeaua de cauciuc.

și uite așa se duce viața, ca un fum, ca următorul. Sunt atât de puțin bolnav că mergem fără sirenă, ar trebui să-mi fie rușine, sunt oameni care au nevoie de mașina asta care duce un drogat la nușce spital, singura soluție e să-mi aprind altă țigară și băutură nu mai am, e groasă: n-am nimic și nu știu de ce e seară, nu-mi pot explica în nici un fel cum de e seară și aş băga, dar nici în buzunarul de la piept nimic,

întotdeauna ar trebui să ne drogăm doar în salvări, să fim în siguranță, să vină băieții ăștia să ne ofere seringi noi-nouțe, -n țiplă, elegant, salon, dar de ce oprim, vreau să mai mergem.

Uși deschise brusc, neoane, mi-e frică de locul ăsta. Tremur tot, din păcate nu ca la injecție, fii atent că ăștia mă uită pe coridoru' ăsta, bine că am țigări. Frică. Privire rece, mâini care mă pipăie, mă gâdilă,

Ia-l tu pe ăsta că mie-mi vine să vomit, mamă, ce pute.

Aud totul, nu pot reacționa, l-aș înjura din toată inima și nu reușesc. Aparatul de radiografie bâr bâr țâr mâr iar bâr, zece secunde și gata, aș fuma un pachet de țigări odată, aș bea o cisternă de ceva, m-aș înțepa definitiv, mi-e frică de panaramele astea. Privire serioasă, întrebare din vârful buzelor, șerpește:

Ce bagi?

Nu bag nimic că n-am. N-ai și tu un strop de k pentru băiatu'?

N-am, face cu o strâmbătură.

Cu atât mai rău, atunci.

Ai piciorul făcut praf. Fractură de maleolă.

Mi se pare foarte amuzant, zâmbesc la el, dau să râd, se-ncruntă la mine.

Nu râde, asta te ține-n ghips minim șase săptămâni.

Hă?

Hă. Îți pun ghips și dup' aia e bine. Ai unde să te duci?

Ă, nu.

Meer Taqi Meer spune:

Existența noastră e ca o bulă de aer; imaginea lumii e o iluzie.¹

Când încerci prima dată droguri nu îți spune nimeni. Absolut nimeni nu se obosește să îți spună că vine un moment când tot ce știi, tot ce vrei, tot ce ești sunt drogurile. Că nu-ți mai pasă de nimic, că mințea ta caută un singur lucru, starea de bine, că nimic nu poate înlocui euforia, beția continuă în care te scufunzi și din care nu vrei să ieși. Că nu te mai sperie nici moartea, nici mizeria, nici singurătatea, că ești bine în jegul în care trăiești scufundat și nu îți pasă de absolut nimic altceva în lume. Drogul devine totul: familie, prieteni, un serviciu, o casă, trăiești în el și nu îți mai trebuie nimic altceva. Asta e identitatea ta: drogul, ești un drogat și atât.

Sigur că sunt încă un copil. Sigur că nu pot înțelege moartea și nici nu e cazul, rămân la părerea că moartea ar trebui înțeleasă doar de cei care

¹ Miiriyaat (Kulliyat-e-Mir), Diwan 1:

„Hasti apni habab ki si hai,
Ye numaish saraab ki si hai.“